

FEMOGTYVENDE KAPITEL

Natten mellem den niende og tiende Januar var der Nød paa-færde nede i den lille schlesiske By Hirschberg nær Breslau, hvor Jakobe havde opholdt sig i de sidste Maaneder for i Ensomhed og Stilhed at vente paa sin Nedkomst. Tidlig om Morgen var der bleven telegraferet efter Veninden i Breslau, det eneste Menneske, til hvem hun havde betroet sin Hemmelighed. Senere paa Dagen var der ogsaa ved Telegram bleven hidkaldt en Læge derfra, og Jakobe havde gennemlevet et Rædselsdøgn, som hun, der dog var fortrolig med Lidelsen, bagefter ikke taalte at tænke paa. Barnet kom levende til Verden men døde umiddelbart efter Fødslen. Jakobe fik ikke engang Lov til at se det, fordi man havde været nødsaget til at lemlæste det for at frelse Moderens Liv.

I fire Uger laa hun tilsengs. Det blev halvvejs Foraar dernede, før hun kom saa meget til Kræfter, at hun, vel indpakket, kunde sidde ude i sin Værtindes lille Have og se ud mod Schneekoppe og de andre hvidklædte Højder, der løftede sig over det vaar-grønne Landskab. Hun kunde dog slet ikke glæde sig over al den Skønhed, som omgav hende. Hun var saa fortvivlet over Tabet af sit Barn, følte sig saa tomhændet, saa unyttig og tilovers i Verden og dertil saa hjælpeløst svag, at hun bestandig maatte græde. Hun havde i de sidste Maaneder før Barnets Fødsel levet saa inderligt og fortroligt med det i sine Tanker, havde desuden rent legemligt følt det som mere end Halvparten af sig selv, at det nu var, som om der næsten ingenting var bleven tilbage af hende. At der samtidig var taget en stor Byrde fra hende,